

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514010028
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8514010028.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29.01.2020 v trestnej veci obžalovaného T. I., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora a poškodených proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 06.05.2019, sp. zn. 7T/19/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie poškodených JUDr. V. J. a MUDr. T. J. zastúpených splnomocnencom JUDr. Milošom Kaščákom.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 06.05.2019, sp. zn. 7T/19/2014 súd podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku oslobodil obžalovaného T. I. spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov zo dňa 03.02.2014, podanej súdu dňa 05.02.2014 pod sp. zn. Kv 35/13-7700, pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe že,

- po predchádzajúcom naplánovaní a v úmysle zabezpečiť si finančnú hotovosť, dňa 9.4.2013 v čase približne okolo 23:00 hod. prišiel k rodinnému domu nachádzajúcemu sa na ul. T. XX v U. O., ktorého vlastníkami sú MUDr. T. J., nar. XX.XX.XXXX a JUDr. V. J., nar. XX.XX.XXXX, následne vošiel do zadnej časti dvora tohto rodinného domu, kde presne nezisteným predmetom násilím prekonal uzamknutie plastových terasových dverí a maskovaný s kuklou na hlave s výrezom na oči a ústa a v maskovacej bunde vošiel na poschodie do obývacej izby domu, v ktorej v tom čase MUDr. J. a JUDr. J. sledovali televízny seriál, namieril na nich v pravej ruke držiaci revolver čiernej farby presne nezistenej značky a kalibru, sprejom im do tváre vstrielol neznámu dráždivú látku, ohrozujúc ich namierenou zbraňou prinútil ich ľahnúť si na podlahu obývacej izby a MUDr. J. nasadil na ruky za chrbtom kovové putá, ktoré si priniesol so sebou, pod hrozbou strelenia do nohy MUDr. J., privolania ďalších osôb a násilia voči JUDr. J. od nich žiadal, by mu dali peniaze, čo opakoval niekoľkokrát a v dôsledku týchto hrozieb mu MUDr. J. povedal, že má nejaké peniaze v trezore, následne postavil MUDr. J. a spolu s jeho manželkou ich za ruky spútal kovovými putami, pod hrozbou namierenej zbrane po schodišti odišli na poschodie domu do spálne, kde mu MUDr. J. ukázal v dolnej časti skrine trezor, ktorý musel otvoriť, vybral z neho papierovú obálku, v ktorej sa nachádzala suma 30.000,- eur v päťsto eurových bankovkách a podal ju obvinenému T. I., ktorý kričal, že je to málo a nútil ho, aby hľadal ďalej, keď mu MUDr. J. povedal, že už viac peňazí doma nemajú, tak ich oboch opäť pod hrozbou namierenej zbrane odviedol zo spálne dolu schodišťom, kde ich na medziposchodí pripútal k zábradliu schodiska, kľúč od pút zahodil na poschodie, opäť im

obom vstriedol do tváre neznámu dráždivú látku a z rodinného domu ušiel, čím takto svojím konaním spôsobil MUDr. T. J. a JUDr. V. J. celkovo škodu vo výške 30.000,- eur, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku súd poškodených MUDr. T. J. a JUDr. V. J. s uplatneným nárokom voči obžalovanému na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku riadne a ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podali odvolania prokurátor ako aj poškodení prostredníctvom svojho splnomocnenca.

Prokurátor v odôvodnení odvolania doručenom súdu prvého stupňa dňa 10.09.2019 namietal, že prvostupňový súd použitím zásady voľného hodnotenia dôkazov dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že nie je dostatočne preukázané, že skutok spáchal obžalovaný. Súd pri hodnotení sa neriadil zásadou v ust. § 2 ods. 2 Tr. poriadku, nakoľko jednotlivé dôkazy vyhodnotil jednotlivo, avšak nie v ich súhrne, hodnotenie dôkazov postavil v niektorých prípadoch na hypotetickom základe, čo nie je možné dokazovaním vylúčiť. Voľnú úvahu pri hodnotení dôkazov použil extenzívnym spôsobom, dôkazy hodnotil v rozpore so skutočnosťami z nich vyplývajúcimi a v rozpore so zabezpečenými dôkazmi rozhodol v prospech obžalovaného, napriek ucelenej logickej sústave dôkazov svedčiacich o jeho vine. Prvostupňový súd vyhodnotil rekognície vykonané v priebehu prípravného konania ako nezákonné z dôvodov, že obvinený v čase rekognície osoby mal ako jediný oblečené svetlé nohavice, na rozdiel od ostatných figurantov, poškodení pri popise osoby páchatel'a uviedli iné skutočnosti, ako tie, na ktoré sa odvolali pri samotnom opoznaní osoby obvineného a poučenia obvineného pred vykonaním rekognícií. Pri opoznávaní poškodeným MUDr. J. súd vidí problematickým skutočnosť, že po označení čísla 1 (ktoré patrilo obvinenému) išiel poškodený uviesť ešte niečo potom/keby na druhom mieste, pričom bol prerušený kriminalistickým technikom, čo vyhodnocuje ako možnosť označenia ďalšej do úvahy pripadajúcej osoby. V každom prípade to však nemá vplyv na istotu pri označení osoby s číslom 1. Ku skutočnosti, že okrem hlavy ho opoznal aj podľa postavenia očí, ktoré podľa súdu si mohol uvedomiť až neskôr po výmene skúseností s manželkou, treba podotknúť, že k nastriekaniu spreja do očí poškodeného, nedošlo bezprostredne po vstupe páchatel'a do domu, teda mal príležitosť vnímať okrem postavy aj iné telesné stránky jeho postavy. Obdobne pri poškodenej JUDr. J., to že uviedla „alebo tá päťka" nie je potrebné vyhodnocovať ako zneistenie sa vo výbere, ale zvažovanie, porovnávanie nepríjemných zážitkov s realitou opakovaného vystavenia osobe páchatel'a skutku. Je potrebné si uvedomiť, že ako väčšina ľudí, aj poškodení boli opoznávanými po prvýkrát, súc si vedomí toho, o aký dôležitý úkon ide a určenie nesprávnej osoby, aké môže mať následky (napr. v prípade, že by takáto osoba mala alibi, tak by sa za totožného stavu vyšetrovania nebolo možné ďalej pohnúť, a len ťažko sa zistil páchatel'). Pri druhom opoznávaní, kedy mal obvinený číslo 5, ho obaja poškodení opoznali bez akéhokoľvek zaváhania. Na rozdiel od hodnotenia súdu má za to, že ide o jednoznačné opoznanie osoby obvineného pri rekognícii osoby oboma poškodenými (zároveň žiaden z nich nepoukázal na to, aby vnímal odlišnosť v ustrojení figurantov). Z výpovede vyšetrovateľa PZ mjr. G. vyplýva, že pre figurantov zabezpečili zvršky a kukly, spodná časť oblečenia zostala figurantom taká, v akej boli oblečení, teda neexistuje žiaden úmysel odlišiť práve osobu obvineného od ostatných figurantov. Aj tu je potom možné hypotetizovať o tom, že obvinený sa tmavých zvrškov použitých pri čine zbavil a z tohto dôvodu mal na sebe svetlomodré nohavice. Aj túto hypotézu, ako aj hypotézu o možno inom postoji obvineného z dôvodu obopínania tela úzkymi maskáčami je však potrebné zavrhnúť, ako postavenú na dohadoch, ktoré nie sú predmetom dokazovania. Súd ďalej spochybňuje poučenie obvineného pred vykonaním jednotlivých rekognícií. Tu poukazuje na okolnosť, že z výpovede svedka mjr. G. vyplýva, že pred samotnou rekogníciou došlo k výberu čísel, pričom obvinený si čísla vyberal prvý, v miestnosti, kde bol s ostatnými figurantmi, a kde došlo aj k poučeniu týchto osôb, tento výber čísla nie je zaznamenaný v obrazovo-zvukovom zázname, je však zrejmé, že k nemu došlo, preto aj s ohľadom na postavenie mjr. G. ako svedka s povinnosťou vypovedať pravdu, je potrebné uveriť tomu, že k poučeniu, ako to vo svojom výsluchu uviedol, došlo. Poučenie zadržaného podozrivého podľa procesného postavenia svedka nie je správnym, avšak bol podľa neho poučený o práve odmietnuť úkony smerujúce k zhoršeniu jeho postavenia, čo je zmyslom zásady zákazu sebaobviňovania. Prítomná nezúčastnená osoba, svedok P. pri spontánnej časti výsluchu popísal, že bol pred úkonmi taktiež poučený, poučoval ho vyšetrovateľ, avšak ani táto časť nie je zaznamenaná v obrazovo-zvukovom zázname z úkonov. Bližšie sa k priebehu poučenia nevedel vyjadriť. Nevšimol si, aby počas úkonov niekto niekoho na niečo navádzal, vstupoval do vyjadrení poškodených zvyrazňovaním úvah, upriamovaním pozornosti na predchádzajúce úvahy. Má za to, že pri rekognícii nikto iný nerozprával, iba poškodení. Má za to, že právo zadržaného na právo

účasti obhajcu pri jeho výsluchu bolo vzhľadom na obsah zápisníc z týchto úkonov dodržané. Zároveň je ustanovenie § 85 ods. 6 Tr. poriadku obligatórne, nemôže byť vykladané rozširujúco, a teda tak, aby mal obhajca právo byť aj pri ostatných úkonoch počas zadržania. Rekognícia je úkonom, pri ktorom je obvinený nútený len pasívne strpieť poznávaciu procedúru. Len strpenie rekognície nie je možné označiť za donucovanie k sebaobvineniu, či sebausvedčeniu. Vzhľadom k tomu môže byť poznávaná osoba donútená k rekognícii aj prípustnými prostriedkami (predvedením, uložením poriadkovej pokuty) a policajt nemá povinnosť poučovať o práve odmietnuť účasť na rekognícii. Naproti tomu, v prípade, ak policajný orgán vyzve obvineného v rámci vykonávania rekognície k hlasovému prejavu, došlo k prekročeniu hranice medzi úkonom, pri ktorom je obvinený len pasívnym objektom vyšetrovacieho úkonu a situáciou, kedy je obvinený nútený k aktívnemu konaniu, ktorým sám seba môže usvedčiť. Bolo by v rozpore s právom neobviňovať sám seba, pokiaľ by pod sankciou poriadkovej pokuty bol obvinený donútený hovoriť. V takomto prípade musí policajný orgán poučiť obvineného o práve odmietnuť hovoriť pri vykonávaní rekognície. Ak obvinený nebol takto poučený, je rekognícia neúčinným dôkazom (ÚS 159/2007). Súd vytýka nevykonanie rekognície zbrane v prípravnom konaní poškodenými, prehliada však opis zbrane poškodenými. Popis zbrane je na druhej strane príliš všeobecný, neobsahuje popis žiadneho individualizujúceho prvku, markantu, a preto aj vykonanie rekognície by nemohlo viesť k identifikácii zbrane použitej pri spáchaní trestného činu. Zároveň súd opomína výpoveď svedka T., ktorý uviedol, že obžalovaný od neho chcel zničiť nohavice a zbraň, ako aj to, že pri domovej prehliadke bola nájdená ďalšia zbraň, ktorej existenciu obžalovaný priznal. Uvedené nasvedčuje záveru, že nájdená zbraň, hoci vizuálne zodpovedá popisu, ktorej rekognície sa súd domáhal, vysoko pravdepodobne nebola použitá na spáchanie skutku. Opoznanie takejto zbrane by preto nemalo žiadnu výpovednú hodnotu. Svedok U. uviedol, že svedok T. ho sám kontaktoval ohľadom obvineného, že sa mu priznal k lúpeži v čase, keď neboli spolu na cele, na čo on kontaktoval pracovníkov Okresného riaditeľstva PZ v Starej Ľubovni a oznámil im to. Následne si títo vybavili súhlas OČTK a navštívili T. v ÚVV Prešov. Potom bol požiadany, či by išlo zariadiť, aby sa T. a obvinený dostali spolu na celu, čo sa zrealizovalo. O tom, čo rozprával obvinený na cele, sa vyjadroval aj jeho predchádzajúci spoluväzeň na cele Y., ktorý pri pohovore uviedol, že mu obvinený povedal, že dobre, že policajti nemajú druhý telefón. Po liste od družky obvinený prestal o svojej trestnej činnosti hovoriť. Svedok T. poskytol informácie aj v iných prípadoch, išlo o skúseného väzňa. Svedok uviedol, že pri prvom pohovore o informáciách o obvinenom sa s T. rozprával o rukaviciach, oblečení, rebríku, dlhodobom predchádzajúcom sledovaní, plynovej pištole schovanej po skutku. Tieto informácie sa nenachádzajú v uznesení o vznesení obvinenia, ani v iných písomnostiach doručených obvinenému do júla 2013, teda jediným zdrojom týchto konkrétnych podrobností mohol byť len obvinený. Ťažko by si sám mohol domyslieť existenciu a použitie rebríka pri skutku. Zároveň tento svedok uviedol, že na počiatku po obdržaní informácie preveroval reálnu možnosť stretnutia sa svedka T. s obvineným na vychádzkach od tých, čo vychádzky v ústave robia a zapisujú si takéto veci. Z prepisu záznamov podľa § 114 Trestného poriadku z návštevných miestností v ÚVV Prešov vyplýva, že obvinený dňa 08.07.2013 pri rozhovore s družkou p. Z. tejto uviedol, že ju bude kontaktovať právnička z Kežmarku, keď sa pýtala na ďalšie podrobnosti, spomenul : „...nie Ty mi napíšeš číslo svoje, tu je jeden z Kežmarku, taký starý darebák a...“ Svedok T. pochádzal z Kežmarku a totožné okolnosti uviedol pracovníkom polície na stretnutí dňa 25.07.2013. Je teda zrejmé, že obvinený si prostredníctvom svedka T. chcel zabezpečiť zničenie vecí použitých pri skutku, o ktorých mieste úkrytu mala vedomosť jeho družka, čo výrazným spôsobom potvrdzuje hodnovernosť svedka T. aj v zmysle jeho ostatných vyjadrení. Túto dôveryhodnosť zároveň podstatným spôsobom zvyšuje obsah prvého záznamu zo stretnutia pracovníkov polície s osobou svedka T. zo dňa

04.07.2013, kedy T.r povedal, že mu obvinený mal povedať o tom, že poškodení sú zubári a stávali strechu a predpokladal, že pri sebe budú mať viac peňazí, pri tipovaní objektu využil situáciu, že v blízkosti bývajú nejakí jeho príbuzní, a teda nebude nápadné, že sa tam častejšie vyskytuje. Zároveň naznačoval prítomnosť družky pri skutku, ako aj to, že oblečenie zaistené pri jeho zadržaní, nie je tým použitým pri skutku. Ide o skutočnosti, ktoré sa svedok T. nemal odkiaľ dozvedieť, majú súvis s dôvodom výberu obetí, ako aj reálnym susedstvom rodičov jeho družky s poškodenými. Je zrejмый motív svedka T. niečo svojou výpoveďou získať, išlo o recidivistu majúceho skúsenosti s pobytom v ústavoch na výkon väzby či trestu.

Súd ďalej spochybňuje výpoveď svedka J. I., pričom opomína motiváciu svedka krivo iného obviňovať za situácie riadneho poučenia svedka o trestnoprávných následkoch takejto výpovede. Zároveň neprihliada na závery znaleckého posudku PhDr. W. k osobe svedka I., ktorý je oprávnený posudzovať dôveryhodnosť svedka, a ktorého závery ho jasne definujú ako osobu bez alterácie jednotlivých zložiek

pamäte, ktorá zodpovedá jeho intelektu, bez zistenia sklonov ku fabulácii, za situácie, kedy dvoma rozličnými testami bolo u svedka zistené Lži-skóre zhodné, v norme, čo vypovedá o jeho úprimnosti, a poukazuje na neprítomnosť sklonov ku skresľovaniu, zavádzaniu, modifikácii či klamaniu. Za situácie množstva nepriamych dôkazov vyhodnocuje výpoveď podporného svedka I. ako neuveriteľnú. Svedkovia I., Z., R. a R., ako aj Ing. P. potvrdili úhradu vyšších súm peňazí od obžalovaného v deň po skutku. Svedkovi R. úhradu avizoval už deň vopred. Zároveň svedkyni K. deň pred skutkom, že peniaze má, že jej ich príde vyplatiť (vzhľadom na uznanie záväzku obžalovaným voči svedkyni K. z jej mzdových nárokov k 31.03.2013 bol dlžný sumu 3.000,- eur, ktorú aj mal dňa, kedy bol zadržaný pri sebe), k samotnému odovzdaniu peňažných prostriedkov z dôvodu jeho zadržania nedošlo. Tieto výplaty nastali deň po skutku. Obžalovaný uvádzal, že pôžičku mal už niekoľko mesiacov od svedka J., čo svedok poprel, uviedol, že mu v mesiaci marec 2013 požičal sumu 1.000,- eur. Nie je logické, aby pri svojej finančnej situácii niekoľko mesiacov nepoužil požičané finančné prostriedky, ale až následne v deň po skutku začal vyplácať svojich veriteľov. Aj svedkovi X. uviedol, že odkúpi jeho pohľadávku voči V., teda musel očakávať, že bude disponovať väčšou sumou peňazí (zostatok dlhu bol asi 9.000,- až 10.000,- eur) s vidinou ďalšieho zisku z prác vykonaných na realizácii osvetlenia. Súd teda nevyhodnocuje reálnu existenciu finančných prostriedkov v držbe obvineného, ktorú odôvodňuje pôžičkou, ktorú vypožičiavateľ neguje ako takú, ktorá je ďalším z nepriamych dôkazov proti nemu, ale stavia hypotézy, odkiaľ mohol obvinený finančnou hotovosťou disponovať a z akého dôvodu nechcel uviesť dôvod tejto dispozície. Zároveň stojí za povšimnutie, že je vzácné zhodné, že bankovky, ktoré boli obžalovanému zaistené, sú v 500,- eurovej hodnote, ako boli aj bankovky odcudzené poškodeným, pričom takáto bankovka vôbec nie je bežná, nie je ponúkaná ani bežne pri výberoch z bankomatov, je používaná takmer výhradne pri výplatách hotovosti bankou.

Poškodení MUDr. J. a JUDr. J. vo svojich výpovediach popísali priebeh skutku a osobu páchatela, bez zjavných rozporov, ako nespochybniteľní priami svedkovia udalosti. Následne pri vykonanej rekognícii osoby páchatela tohto zhodne opoznali. Vzhľadom na spáchaný druh trestného činu ide o priamy dôkaz vykonaný zákonným spôsobom. Na toto nadväzuje rozsiahla sieť nepriamych dôkazov. Tá spočíva vo vyplatení finančných prostriedkov, ktoré dlžil dlhšiu dobu obvinený J. R. a Y. P. v priebehu niekoľkých hodín od spáchania skutku, nájdenie sumy presahujúcej 3.100,- eur u obvineného pri jeho zadržaní, sľub vyplatiť dlžnú mzdu zamestnankyni K., jeho priznanie o držbe dvoch zbraní, existencii sľoztovného plynu, pletenej čiapky, maskáčovej bundy vo vozidle, ktorým sa prepravoval. Nemožno prehliadnuť ani existenciu neodstránených rozporov vo výpovedi svedka J. s verziou obvineného o pôvode peňazí z pôžičky a výške tejto pôžičky. Evidentná je zadlženosť obvineného v období pred skutkom a snaha zabezpečiť finančné prostriedky každým dostupným spôsobom. Je nevyhnutné konštatovať, že obvinený poškodených poznal, a ich susedov, rodičov svojej družky, na dennej báze navštevoval. Obvinený bol 7-krát odsúdený pre majetkovú a násilnú trestnú činnosť, čo nemožno prehliadnuť pri hodnotení jeho osoby. Bez významu nezostáva ani lokalizovanie osoby obvineného jeho telefónom na oblasť spáchania skutku. Má za to, že z vykonaného dokazovania a z prípadných ďalších dôkazov je preukázané, že obžalovaný T. I. sa skutku dopustil tak, ako sa mu kladie za vinu obžalobou, preto navrhuje, aby Krajský súd v Prešove podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) a f) Tr. poriadku v spojení s § 322 ods. 1 Tr. poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 7T 19/2014 zo dňa 06.05.2019 a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Poškodení svoje odvolania odôvodnili podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.11.2019 prostredníctvom splnomocnenca poškodených. Uviedli, že v plnom rozsahu súhlasia s dôvodmi, ktoré uviedol krajský prokurátor v podaní zo dňa 05.09.2019. Súhlasia s názorom prokurátora, že voľnú úvahu pri hodnotení dôkazov súd použil extenzívnym spôsobom, dôkazy hodnotil v rozpore so skutočnosťami z nich vyplývajúcimi a v rozpore so zabezpečenými dôkazmi rozhodol v prospech obžalovaného, napriek ucelenej logickej sústave dôkazov svedčiacich o jeho vine. Z uvedených dôvodov navrhujú, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadnuc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolania poškodených boli podané neoprávnenou osobou.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vo vzťahu k vysloveniu viny obžalovaného neboli vykonaným dokazovaním zistené žiadne dôkazy, ktoré by zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe obžalovaného usvedčili a to či už priamo alebo nepriamo. Súhrn poznatkov z vykonaného dokazovania neumožňuje o vine obžalovaného vyvodiť nespochybniteľný záver. Priame dôkazy voči obžalovanému nie sú žiadne. Z tzv. nepriamych dôkazov nemožno v danom prípade vyvodiť nič viac, len prípadnú pravdepodobnosť, dohady a domnienky o tom, že skutok mohol spáchať i obžalovaný. Navyše, v tomto prípade závery vyplývajúce z nepriamych dôkazov nevytvárajú logický a nespochybniteľný rad skutočností, viažucich sa výlučne k osobe obžalovaného tak, že by bol vylúčený záver o možnosti spáchania skutku inou osobou ako ním samým. Opierať výrok o vine iba o nepriame dôkazy je možné, avšak len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú a ničím nenarušenú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vcelku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť alebo skutočnosti, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iných záverov, to však v danom prípade absentuje. Nepriame dôkazy, vedúce síce k podozreniu voči obžalovanému, nevylučujú ale reálnu možnosť, že páchatelom mohla byť i iná osoba, nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny obžalovaného. Závery vykonaného dokazovania v danom prípade nevytvárajú dostatočný súvislý rad skutočností na seba nespochybniteľne nadväzujúcich, ktoré by vinu obžalovaného preukazovali bez relevantných pochybností. Táto v danom prípade ostala po vykonanom dokazovaní iba v rovine pravdepodobnosti či možnosti, ktorá však nevylučuje možnosť páchania skutku inou osobou ako samotným obžalovaným. Nemožno vyvodzovať vinu obžalovaného ani zo spôsobu obhajoby, z toho, že vypovedá nepravdu, popiera určité skutočnosti alebo sa snaží zvieŕť vylúčené orgány na inú stopu, prípadne vypovedá tak, aby v rámci dokazovania v konkrétnej veci neboli orgánom verejnej moci odhalené prípadné iné skutočnosti obžalovaného sa týkajúce, ktoré síce nemajú priamy súvis s konkrétnou obžalobou, ale ktoré obžalovaný zo subjektívnych dôvodov alebo vo vlastnom záujme považuje za potrebné neodhaľovať a pod. Opačný postup súdu by znamenal potlačenie práva obžalovaného na obhajobu a bol by v rozpore s prezumpciou neviny a zásadou náležitého zistenia skutkového stavu. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačné zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde sa nedá bezpečne zistiť, ktorý variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí ten, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší. Z princípu prezumpcie neviny vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obžalovaného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti svedčiacie v neprospech obžalovaného. Vzhľadom na výsledky celého vykonaného dokazovania v tejto veci, po ktorom vina obžalovaného ostala v rovine pravdepodobnosti, resp. možnosti, avšak nebola jednoznačne zistená a bezpečne preukázaná, rozhodol súd preto podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný a poškodených s uplatnením nároku na náhradu škody podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku odkázal na civilný proces.

Krajský súd po oboznámení sa s odvolaniami napadnutým rozhodnutím, ako aj s obsahom predloženého spisu konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní a to aj po doplnení dokazovania po vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie na základe predošlého rozhodnutia odvolacieho súdu, vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie, týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom ani prokurátor sa v rámci odvolacieho konania nedomáhal vykonania ďalších dôkazov. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania a prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd preto považuje tieto skutkové zistenia za správne a s nimi sa stotožňuje, a keďže okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne a rozsiahlo s jednotlivými dôkazmi, z ktorých pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal, vysporiadal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

S poukazom na dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa a to tak pred zrušením veci predchádzajúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, ako aj po doplnení dokazovania v rozsahu uloženom odvolacím súdom, sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne nepreukázali, že to bol práve obžalovaný T. I., ktorý žalovaný skutok spáchal

tak, ako mu to obžaloba kládla za vinu, preto odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa oslobodením obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku za správne a zákonné.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vykonané dôkazy jednoznačne nepreukazujú vinu obžalovaného, nakoľko vo veci absentuje priamy dôkaz, ktorý by jednoznačne zo spáchania skutku obžalovaného T. I. usvedčoval. Je síce pravdou, že vo veci existuje niekoľko nepriamych dôkazov, avšak ani zo skutočnosti, že obžalovaný žil s dcérou susedov poškodených, že odcudzená hotovosť bola výlučne v päťsto eurových bankovkách, že obžalovaný deň po skutku platil staršie dlhy, pričom použil päťsto eurové bankovky, ktorých výskyt je pri platbách výnimočný, ani skutočnosť, že pri zadržaní mal obžalovaný pri sebe viac ako 3.000,- eur, ani skutočnosť, že je držiteľom dvoch zbraní, slzotvorného plynu či maskáčovej bundy alebo pletenej čiapky alebo skutočnosť spočívajúca v rozporoch medzi výpoveďou svedka J. s verziou obžalovaného o pôvode peňazí z pôžičky a výške pôžičky svedka J. pre obžalovaného, najmä za situácie, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní využil právo a odmietol vypovedať, preto ho k uvedeným rozporom nebolo možné vypočítať a ani kriminálna minulosť obžalovaného, nemôžu byť samostatne a ani vo vzájomnom kontexte podkladom pre odsudzujúci výrok rozsudku, ktorým by súd obžalovaného uznal za vinného.

Vo vzťahu k svedkovi I., ktorý mal opoznať obžalovaného utekať k autu v deň skutku medzi 22.00 a 23.00 hod., je potrebné uviesť, že vierohodnosť tohto svedka znižuje skutočnosť, že so svojím tvrdením prišiel až cca 6 mesiacov po skutku, pričom zároveň jeho výpoveď o tom, že viditeľnosť bola dobrá, lebo svietil mesiac a bol sneh, preto aj v neskoréj večernej hodine napriek tme obžalovaného jednoznačne opoznal, bola spochybnená správou SHMÚ, z ktorej vyplynulo, že v čase a na mieste, kde mal uvedený svedok vidieť obžalovaného utekať v danej dobe, mesiac nesvietil a sneh nebol. Výpoveď svedka T., ktorému sa mal obžalovaný údajne priznať ku skutku a požiadať ho kontaktovanie jeho družky Z. po tom čo, svedok T. bude prepustený z väzby za účelom nájdania a spálenia veci, pochádzajúcej z predmetnej trestnej činnosti za finančnú odmenu, je spochybnená najmä skutočnosťou, že svedok T. bol opakovane súdne trestaný, opakovane vykonával nepodmienečné tresty odňatia slobody, čiže ide „o skúseného“ kriminálnika, ktorý mal s pobytom v ústavoch na výkon väzby a ústavoch na výkon trestu odňatia slobody skúsenosť a vedel, že svojou výpoveďou, resp. usvedčením obžalovaného by si mohol pomôcť vo svojej trestnej veci, pričom z výpovede jednotlivých svedkov a to príslušníkov PZ, resp. ZVJS vyplýva, že o to aj výslovne žiadal, pričom zároveň z výpovede uvedených svedkov vyplynulo, že následne bol obžalovaný I. a svedok T. umiestnený na jednu väzenskú celu a to za účelom nasadenia informačno-technických prostriedkov, avšak vzhľadom na to, že v spise absentuje dôkaz získaný na základe týchto informačno-technických prostriedkov, pravdepodobne na základe ich použitia k zisteniu relevantných skutočností nedošlo.

Odvolací súd sa zároveň stotožňuje s hodnotením súdu prvého stupňa vo vzťahu k vykonaným rekogníciam obžalovaného a rovnako poukazuje na ich minimálne neprocesnosť, keď z prehratých obrazovo-zvukových záznamov a následne výsluchov svedkov G., T., P. a P. vyplýva, že tieto neboli vykonané procesným spôsobom. V tom čase obvinený I. nebol zákonným spôsobom poučený, keď mal byť údajne poučený ako svedok, čo však na uvedených záznamoch nie je zaznamenané a následne je zrejmé, že príslušníci PZ vstupovali do týchto úkonov, keď buď prerušili opoznávajúcich poškodených alebo ich nenechali dohovoriť, resp. týchto navádzali na odpoveď alebo protokolovali niečo, čo poškodení nepovedali.

Na základe uvedených dôvodov preto odvolací súd nemôže súhlasiť s odvolacími námietkami prokurátora a stotožňuje sa s názorom súdu prvého stupňa, že v predmetnej trestnej veci neexistuje jediný priamy dôkaz na usvedčenie obžalovaného T. I. a súhrn vykonaných nepriamych dôkazov samostatne, ani vo vzájomnej súvislosti, nepostačuje na uznanie viny obžalovaného.

V súvislosti s uvedeným je potrebné poukázať na to, že povinnosťou obžalovaného nie je dokazovať svoju nevinu. Zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, tento je trestným činom a práve obžalovaný je osobou, ktorá sa predmetného žalovaného skutku dopustila v prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností. Je potrebné s poukazom na zásadu in dubio pro reo v pochybnostiach v prospech obžalovaného vykladať tieto pochybnosti v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia by sám osebe nevytváral zákonný podklad pre odsudzujúci výrok rozsudku.

Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci, vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, vina obžalovaného ostala len v rovine pravdepodobnosti a táto nebola jednoznačne zistená a bezpečne preukázaná.

Na základe uvedeného potom Krajský súd v Prešove považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa o tom, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, za správne a zákonné.

Vo vzťahu k odvolaniu poškodených odvolací súd udáva, že podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku, ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom. Vzhľadom na to, že ide o obligatórnu povinnosť súdu v prípade, ak vyhlasuje oslobodzujúci rozsudok, odvolací súd považoval preto odvolania poškodených podané prostredníctvom splnomocnenca poškodených za odvolania, ktoré boli podané neoprávnenou osobou.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd odvolanie prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol a rovnako, pre ktoré odvolania poškodených ako odvolania, ktoré boli podané neoprávnenou osobou podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku, zamietol.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.